4
శ్రీసుభా

4వ మజిలీ

అలివేలు అందరిలాంటి ఆడపిల్లే. ఎనిమిదో యేట ఎలిమెంటరీ స్కూలు విడిచిపెట్టి హైస్కూల్లో చేరింది. పొడుగ్గా మోకాళ్ళ క్రిందవరకూ వ్రేళ్ళాడే పువ్వుల గౌను పరికిణీ, జాకెట్టుగా విడిపోయింది... మరో నాలుగేళ్ళని జీర్ణం చేసుకుంది శరీరం. పరికిణీ, జాకెట్టుల అందాన్ని ముప్పాతిక దాకా డామినేట్ చేస్తూ పువ్వుల కండువా వచ్చి చేరింది - కొత్తగా సింహాసనం యెక్కిన యువరాజు జులుంతో.

అసలు పరికిణీ, జాకెట్టూ అభ్యుదయాన్నీ, శాంతినీ ఆశించే ప్రజాస్వామ్య దేశాల్లాంటివయితే - వాటిమీద గుత్తాధిపత్యం సంపాదించే సామ్రాజ్య దేశాల వెర్రికాంక్షా. యెగబడాలనేదీ - వోణీ గుణం. అందుకే వోణీ పడ్డ తరువాత ఆడపిల్లల్ని "జాగ్రత్త జాగ్రత్త" అంటూ హెచ్చరిస్తారు - బడుగు దేశాల్లాంటి పెద్దవాళ్ళు.

ఆ రూపంతోనే మరో సంవత్సరానికి కాలేజీలో చేరింది అలివేలు. అలాగే మూడు సంవత్సరాలు జరిగిపోయి అలివేలు ఫోర్తు యియర్ స్టూడెంట్‌గా మారిపోయింది.... సగం "లోకాన్ని" అప్పటికే అర్థం చేసుకుంది. "లోకం" యేమిటని పాఠకులు కళ్ళెర్రజేస్తే - పొరపాటు - లోకానికి బదులు 'కాలేజీ' అని చదువుకున్నా అలివేలుకు నష్టం లేదు. ఇక్కడ అర్థానికి ప్రాముఖ్యంగాని మాటల గారడీకి కాదని ఆఖరికి మీరూ నాతో యేకీభవిస్తారు - చూస్తూ వుండండి.

"ఇంక కోకలు కట్టుకోవాలమ్మా నువ్వు" అంది లేడీస్ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో వో పది గంటల ప్రాంతంలో స్నేహితురాలయిన కాంతం ఆసాంతం అలివేలును స్టడీ చేస్తూ.

"కోకలేమిటి - మోటు మాట - చీరలనక" - వరలక్ష్మి అంది.

"చీరలనడం కన్నా కోకలనడమే బావుంటుం"దని నొక్కి వక్కాణించింది తర్డ్ యియర్ శేషారత్నం.

"ఏమిటమ్మా ఆ బాగు?" అన్నారు కొందరు.

"కో - అంటే కోరికల్నీ, క - అనగా కలల్నీ, లు - అంటే లుంగలు చుట్టి పడేసేవి"

"చాలా చెత్తగా వుంది దండాన్వయం. ఇంకా నయం లుంగీలనలేదు" అంది ఉమ - ఖంగున నవ్వి.

"నాకు కోరికలు లేవు, కలలూ లేవు, నేను కట్టుకోను"

"ఇంకా చిన్నదానివనుకుంటున్నావేమో. నీకన్నా జూనియర్సుం. మేం కట్టుకోవడం లేదా?"

"మీరు కట్టుకుంటే నేను కట్టుకోవాలని వుందా? అయినా యెందుకు?" అంది కోపం విరజిమ్ముతూ -

"ఎందుకూ?" అని కాంతం అలివేలు గుండెల మీదా, వీపు మీదా చేత్తో తడుముతూ, "అమ్మాయిగారు లావెక్కుతున్నారు కాబట్టి" అంది నవ్వేస్తూ.

"పొండి" - అలివేలు నవ్వును దాచుకుని విసుగుని సరఫరా చేసింది.

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

అక్కడ అందర్నీ పొండని చెప్పి కసురుకున్నా, యింటికి వెళ్ళి నిలువుటద్దం బీరువాలో చూసుకుంటే - శరీరం యెవరిదోలా, యెప్పుడూ చూడనిదానిలా కనిపించింది. పెద్ద మార్పే అనుకుంది. గోడ మీద ఫస్ట్ యియర్ ఫొటో తీసి, తన్ను చూసుకుని "ఎదిగిపోయాను - నిజమే" అనుకుంది. చూపుడు వేలుకు తీసుకున్న కర్పూరం కాటుక కనుకొలకుల్లో దిద్దుకుంటూంటే కళ్ళు కిచ కిచ లాడాయి శబ్దం లేకుండా. వేలి స్పర్శ కొత్తగా అనిపించింది.

భోజనం చేసి చదువుకోవడం మొదలుపెట్టినా అలివేలు ధ్యాస పుస్తకం మీదకు పోలేదు. నాలుగేళ్ళ చదువు ముగియబోతోంది. ఈ సంవత్సరం అయిన తర్వాత యేమిటి? అన్నయ్యయితే యం.యస్సీ అని నాగ్‌పూర్ పారిపోతాడు. పెద్దన్నయ్య యెప్పుడో కరిణీకాన్ని చేపట్టి జీవితం కొనసాగిస్తున్నాడు. తనేం చెయ్యాలి? అసలు తనెందుకు చదువుతోందో తనకే తెలియదు. అయిష్టంగానే బి.యస్సీ వరకూ రాగలిగిందా? లేకపోతే యిది యాంత్రికంగా జరిగిన అభివృద్ధా?

తల్లీదండ్రీ అలివేలును యింతవరకూ చదివించడానికి కారణం - అలివేలు, "అక్కయ్యలా నేను యింట్లో కూర్చోను. చదువుకుంటా"నని దెబ్బలాడ్డం కాదు. పెద్ద పిల్ల అన్నపూర్ణకి చదువు రాలేదు. చిన్నప్పటి నుంచి పనిపాటల మీదే మక్కువ చూపించేది. పక్కింటి సుబ్బరాజుగారి కూతురు కాంతంతో అలివేలు బడిలోకి వెడుతూండేది. ఆ నడకే, ఆ పాదాలే అలా యెలిమెంటరీ స్కూలు నుంచి హైస్కూలుకు తీసుకువెళ్ళాయి. ఓ మధ్యాహ్నం పేపర్లో అలివేలు స్కూలు ఫైనల్ ప్యాసయి కూర్చుంది. కుటుంబం ఆ అమ్మాయి గురించి ఆలోచించింది. "చదువు వస్తోంది కదా. దానికి చెప్పిద్దాం" అని కాలేజీకి పంపడానికి నిశ్చయించుకుని, "కాలేజీలో జేరుతావటే" అని అడిగితే శ్రావణ మంగళవారం పేరంటానికన్నంత తేలిగ్గా "వూఁ" అనేసింది అలివేలు.

అలివేలుకు జీవితం పట్ల యేవేవో నిశ్చితాభిప్రాయాలు గానీ, ఆశలూ కలలూ అని గానీ లేవు. ఏదో మెకానికల్‌గా నడిచే స్వభావం ఆమెది. తన చదువు గురించి యింట్లో, "వర్గ పోరాటాలూ", "సత్యాగ్రహాలూ" లేవని పెద్ద ఆనందమూ లేదు.

కొంతమంది ఆడపిల్లలు - తల్లినో, తండ్రినో యేడిపించో, తాము యేడిచో పంతం

కొద్దీ చదువు సాగిస్తారు. మరికొందరు యింట్లో వాళ్ళు వద్దన్న మూలంగా మాట నెగ్గించుకోవడం కోసం మొండిగా ప్రవేశిస్తారు కాలేజీల్లోకి. అంటే చదువు మీద అభిమానం కన్నా, కాలేజీలో చదువుకున్నామనే పేరు కోసం. (ఈ రకం అమ్మాయిలు - యీ కథ చదువుతూన్నట్టయితే పుస్తకం విసిరి కొట్టవద్దని విన్నపం మరో కథ చదువుకోండి - ఆ కోపం తగ్గిన తరువాతే తిరిగి, యీ పేజీ తెరవండి). ఇంకొందరు చదువు వస్తుంది కదా అని చదివి వాళ్ళకి తెలియకుండానే మేధావులయి పోతారు, ఆఖరి రకం అమ్మాయిలు పాపం - "యెక్కడ ఆనకట్ట పడితే (ఫెయిల్) అక్కడే మానచ్చు - యెలాగూ, పెళ్ళనీ, చాకిరి అనీ - సంసార సముద్రంలోకి ప్రవహించవలసిన వాళ్ళమే. పుట్టింటిలోనయినా సుఖపడదాం" అని మీమాంస చేసుకుని జేరతారు. (ఈ అమ్మాయిలు 'చదువుకున్నానని గర్వం లేదు. ఇంటి పన్లు కూడా చేస్తుంది' అన్న బిరుదులు గడించేస్తూంటారుట).

ఈ పైన వ్రాసిన వూహలు (బ్రాకెట్లు మినహా) అలివేలువని భావించాలి. అలా ఆలోచించుకుంటున్న అలివేలుకు ఆశ్చర్యంతో పాటు చదువు మీద విరక్తి కూడా పుట్టుకొచ్చింది. తన చదువు గురించి యెంత డబ్బు ఖర్చవుతున్నదీ తెలియంది కాదు. బి.యస్సీ అయిన తరువాత వుద్యోగం చేస్తే అమ్మా నాన్నా వప్పుకుంటారు. ఆ తరువాత యేముంది?

గోడ మీద యెవరో టెలివిజన్ నెట్ ద్వారా ప్రొజెక్ట్ చేసిన కొన్ని చిత్రాలు ఆమెకు వుచితంగా కనిపిస్తున్నాయి.... ఉద్యోగం మీద వుండుండి విరక్తి. ఇంతలో తెలియకుండానే కలలాంటి పెళ్ళి. ఉపన్యాసాలిచ్చే భర్త. పనిలో సతమతమవుతూ చీత్కారాలు చేసే అత్తగారు, వాలు కుర్చీలో పడుకుని చుట్ట కాలుస్తూ ధూమ ముద్రలో మునిగిన మామగారు. ఆఫీసులో ప్రేమ చూపులూ, ప్రేమ లేఖలూ బట్వాడా చేసే కుర్చీలు.

'అక్కడా జయించి యింకా దూరంగా జరిగితే' ఇటు తిరిగి పడుతుంది.... ఇటు వైపు కూడా గోడ మీద ఆలోచనలు నవ్వుతున్నాయి. "కేర్" మంటూ యెవరో యేడుస్తున్నారు.... చుట్టూ చూసింది.... ఎవరూ లేరు. మంచం క్రింద పిల్లి పిల్ల నిద్రపోతోంది తప్ప అరవడం లేదు... ఈ మాయ ఏమిటా అనుకుని తిరిగి చూసింది. గోడ మీద సిగ చుట్టుకుని యెవరో తరుణి చంటాడిని యెత్తుకుని ముద్దాడుతోంది... ఉయ్యాల్లోంచి చటుక్కున నాలుగేళ్ళ వెధవాయి వొకడు లేచి 'అమ్మా పాలు' అంటున్నాడు...

అలివేలు కళ్ళు మూసుకుని "ఆ బొమ్మ నేను కాదు" అనుకుంది. వెంటనే నవ్వు సమయం చిక్కిన దొంగలా బయటకు వచ్చేసింది - అందమైన యెర్రని పెదాల్ని చూసి భయపడి.

"అయితే యిన్ని మార్పులూ, తను వూహించకుండానే జరిగి తీరతాయన్న మాట" అనుకుంది ఆశ్చర్యంగా. "అయితే మాత్రం కళ్ళ ముందు యీ చిత్రణ యేమిటి - నేనేమన్నా వుబలాట పడ్డానా, యీ రకరకాల వూహా చిత్రాల్ని చూస్తానని" అనుకుని,

ఆఖరిసారిగా, "యెవరు చెప్మా - యీ రోజు నన్ను కదిపింది" అని ప్రశ్నించుకుంటే జవాబుగా కాంతం కన్పించింది.

"దొంగ రాస్కెల్ - అదే. రేపు చెబుతాను దాని పని" అనుకుని బోర్లా పడుకుంది అలివేలు.

❖ ❖ ❖

పూర్వంలో గోడ మీద కన్పించిన బొమ్మ తనది కాదని - అలివేలు అనుకుంది కదూ. అయితే మీరూ అలాగే అనుకున్నారేమిటి? నాకు తెలుసు మీరలా పొరపడరని. రచయిత యెక్కడ కళ్ళల్లో కారం జల్లుతాడో అని - అక్షరాక్షరాన్నీ లక్షల నేత్రాలతో తిలకించడం కోసం మీరు దేవేంద్రుడి శరీరంలో నేత్రాల్ని అనవసరంగా అప్పు తెచ్చుకుని వుంటారు.

అలివేలు బిన్నీ కంపెనీ వారి రగ్గు నిండుగా కప్పుకుంటూ యీ గొడవకంతా కారణం కాంతం అని దూషించింది కదూ.... నిజం, యిది!

అలివేలు క్లాసులో వో అబ్బాయి వున్నాడు.... అతని పేరూ వూరూ నాకూ తెలియదు. అతని గురించి వొక్క మాటలో చెప్పాలంటే వుత్తమా మనిషి... అంత వుత్తమా పురుషుడూ అలివేలుని చూడగానే చేప పిల్లలా కొట్టుకు లాడాడు. ఆ అమ్మాయి గురించిన పూర్తి వివరాలు అతనికి తెలుసు... పెళ్ళి వద్దని బ్రహ్మచారిగా జీవించాలనేది అతని కోరిక కాదు... కాబట్టి కట్టే తాళేదో ఆ అమ్మాయి మెళ్ళో కడితే తను సుఖపడగలననే నిర్ణయానికొచ్చాడు. అది అతని దృష్ట్యా ఉత్కృష్టమైన కోరిక. అందుకే ఆమె కోసం అతను రకరకాలుగా ప్రయత్నాలు చేసేవాడు. ఉత్తరం వ్రాయబోయి అపార్థం చేసుకుంటుందని మానేశాడు. ఏ పొన్నమామిడి చెట్టు కిందో మాట్లాడాలనే ఊహ ఊహగానే మిగిలిపోయింది. అన్నీ కలలో నిజమయ్యేవి... నిజం కలలో ఊహించుకోవడం, అది ఫలవంతం అయ్యేవరకే... ఆ తరువాత యీ నిజం అయిన కల గురించి వాస్తవంలో అంతగా తలపే వుండదు. మనసెప్పుడూ కొత్త పుష్పాల్నీ, కొత్త పరిమళాల్నీ అన్వేషిస్తుంది.... అతను అలివేలూ యండ్ మిత్ర బృందానికి చాలాసార్లు కనిపించాడు.

ఆ అమ్మాయిలంతా కొద్ది రోజులు ఎవరోలెమ్మని పట్టించుకోలేదున. ఓ రోజు, "ఇదేమిటి యెప్పుడూ కనిపిస్తాడు?" అనుకున్నారు. మర్నాడు, "మనలో ఎవరి కోసమో యిలా తిరుగుతున్నా" డని నవ్వుకున్నారు. కొన్ని రోజుల అనంతరం "ఎవరి కోసం" అని ఒకళ్ళ నొకళ్లు పరీక్ష చేసుకున్నారు. ఎవరిలోనూ "రెస్పాన్స్" వుండేది కాదు.

"ఆ అబ్బాయిని యెరుగుదువా?" అంది రంజని.

"ఏ అబ్బాయి?"

"దూరంగా - అదిగో - ఆ అబ్బాయి"

"మా క్లాస్‌మేట్" అంది ఫైనలియర్ శారద.

"మా పక్కిల్లే" అంది పద్మ నెమ్మదిగా.

"పాపం" అన్నారు ఆ స్వరంలో గర్వం కనిపించకపోయేసరికి.

"ఊరుకోండర్రా" కాంతం సైడ్ చేసింది పద్మని.

వారం పది రోజులకు ఆ అమ్మాయిలంతా వంతుల ప్రకారం అతని చూపుల్ని ఎక్స్‌రేలో పరీక్ష చేసేశారు. అందరూ ఆ చూపులు అలివేలు మీద పడుతున్నాయి అని ఓ సుప్రభాతాన మీటింగ్‌లో తేల్చేశారు. స్త్రీ కంటిలో అంత నేర్పు వుంది. అవి చూస్తున్నట్టే వుండవు; లోకాన్ని చదువుతాయి. అనుమానించినట్టే కన్పించవు; శరీరాన్ని నఖ శిఖ పరీక్ష చేస్తాయి. రెండు నల్ల లోకాల మధ్య మెరిసే నక్షత్రాల్లాంటి ఆ రెండు చుక్కలే ప్రపంచానికి కాంతి నివ్వగలవు. సప్తసముద్రాల అలజడిలో జడిపించనూ గలవు.

"నన్ను కాదు. నాకేసి చూడం యేమిటి? అంతా గోల" అంది అలివేలు.

"రాణీగారిలో యేం చూశాడో మరి? మాకేం తెలుసు?"

"పోవే"

"మేం పోతే వంటరిగా చూడవచ్చునా?"

అలా స్నేహితురాళ్ళు ఆమె మనసును చిలికి వదిలిపెట్టిన తరువాత పాల సముద్రంలాంటి ఆమె హృదయం చిన్న చిన్న ఆలోచనల కెరటాల్ని రేపుకుంటూ సవ్వడి చెయ్యడం ప్రారంభించింది.... అతను చూస్తున్నాడనే తలపు వచ్చినప్పుడల్లా చెమటలు పట్టేవి.... అతను చూడకుండా వుంటే బావుణ్ణు అనిపించేది. అందుకే గమనించడం ఆగిందో, సాగిందోనని ఆ అబ్బాయిని చూస్తే అతని రెండు నేత్రాలూ డివైడర్‌గా సమన్వయం చెంది, తనని కేంద్రంగా ఆశల (ఇంద్ర) చాపాలు, కలల (ఇతి) వృత్తాలూ గీస్తున్నట్టు, రకరకాలుగా చిత్రవిచిత్రాలయిన త్రివర్ణ చిత్రాలు చిత్రిస్తోన్నట్టు ఒక టెక్నికలర్ దృశ్యం.

"ఇదేం ఖర్మ బాబూ నాకు" అనుకుంది రెండు మూడు సందర్భాలలో – తన్ని తను గుర్తించలేక పాపం అలివేలు.

ఆ తరువాత ఆ మాటలు కూడా అనుకో బుద్ధి వేసింది కాదు. "ఈ యేడాది అయిపోతే చాలు" అనుకుంది నిద్ర పట్టకపోవడంతో విసుగు పుట్టి. (ఈమాట ఆమె అనుకుని చాలా సేపయింది). "ఆ తరువాత యేం చేస్తావు అలివేలూ?" – నాలుగు గోడలూ, కిటికీలూ, దేవుడి పటాలూ, కుర్చీ, డ్రాయరూ, నోట్సు, పెన్నూ – ఆఖరికి మంచం, పరుపూ రగ్గులోంచి కుదిపి అడిగాయి వొక్కుమ్మడిగా ఆమెను.

"ఇంకా పైకి చదువుకుంటాను"

"మరి చదువయిపోతే చాలు బాబూ అని యెందుకన్నావు?"

"పొట్టినే" కోపంగా అని తిరిగి "మీకు చెప్పాలేమిటి యివన్నీ?" అంది.

"నీ మాటలు రాని స్నేహితులం కదా. అడిగితే తప్పా? అవున్లే! కాంతం, ఉమా,

పద్మా గిల్లీ, వీపు వాయించీ దబాయిస్తే చెబుతావు"

"హాయిగా యింట్లో వుండచ్చు"

"ఇప్పుడు కష్టంగా వుందా?"

"అవును, చదవలేక, చదివినా పాసయిందాకా భయం. ఈ లోపున అల్లర్లు, వాళ్లూ, వీళ్లూ, పేర్లు పెట్టడం. చదువయిపోతే ఎంత తేలిగ్గా వుంటుంది? సంతోషంతో సందడించిన సంగీతపు లహరిలా నిట్టూర్పు వీచింది స్వరంలో.

"వూ. తరువాత?"

"అంతే!"

"ఇంకా వుంది"

జవాబు దొరకలేదు... నిజానికి వెదకలేదు అలివేలు.

"సిగ్గుపడకు, నీ లోపలి నిజాన్ని నేను. నీ నీడని" అందొక గోడ.

సరియైన జవాబు చెబుదామనుకుంటున్న నోటిని మెదడు అడ్డుకుని మరో గాడిలో మాట్లాడించింది....

"అవును! అతనూ, చాలామంది కూడా నావైపే చూస్తున్నారు.... ముఖ్యంగా అతని చూపులేమిటి బొత్తిగా బుగ్గల మీద గిలి గింతలు పెడతాయి..."

"అందుకని చదువు ఆపేసి యింట్లో వుండాలనుకుంటున్నావా?" – అచేతన పదార్థాలైనా మనస్తత్వం తెలుసుకోవడం కోసం అన్నట్టుగా తప్పుదారి పట్టించే ప్రశ్న వేశాయి...

"అవును" అనేసింది.

"ఇంట్లో వుంటే అతని చూపులు నీకు తగలవని నమ్మకం యేమిటి?"

"ఇవేం స్పేస్ రాడార్సా – యేమిటి?"

"అంతకన్నా బలవత్తరమైనవి. నువ్వు నడిచే పాదం క్రింద మెత్తని ముల్లులా పడుకునే పక్కమీద కుట్టడం చేతకాని నల్లచీమ ప్రయాణంలా ఇలా రక రకాలుగా అలజడి తెస్తాయి జాగ్రత్త!"

"మరేం చెయ్యాలి?" – నాలిక కరుచుకుంది.

ఆ వస్తువులన్నీ విక విక నవ్వసాగాయి... ఆ నవ్వులో అనుభవం వుంది. కనీ కనిపించని పూల దారులున్నాయి.

వెన్నెల వాడకు తీసుకుపోయే మనోరథ రథాల ఆత్రుత వుంది. వివేకం, నిందుతనం కూడా వున్నాయి.

"అందుకే, వో చిన్నారి చిలుకా!..."

ఇక వాటిని మాట్లాడ నివ్వకుండా అలివేలు "ఛా – పొండి" అని బూరుగు దూది తలగడాలో తలదూర్చింది.

❖ ❖ ❖

ఓ రోజు భోజనం చేసి నిలువటద్దం బీరువా తెరిచింది మడత బట్టల కోసం అలివేలు. చేతికి చీర వచ్చింది.... అది అన్నపూర్ణది. నైలాన్ పువ్వు లద్దిన చీర. అది వదిలేసి పరికిణీ, కండువా తీసుకోబోతే చేతికి ఆ చీర అంటుకుపోయింది - "నన్ను కట్టుకోవూ" అన్నట్టు.

పోనీ కట్టుకుందాం అని నిశ్చయించుకుని అదే తీసుకుంది. తీరా కట్టుకోవడం ప్రారంభిస్తే - కాళ్ళూ, నడుం చుట్టూ బిగించినట్టుగా వుంది.... తిరిగి కట్టుకుంటే కుచ్చెళ్ళు అమరలేదు. పమిట యెంత కొలిచి వేసుకున్నా జడని సగం దాటలేదు. గుండెలకి, మెడకి - చీర ఆనక గాలి కెగిరిన పటంలా అయిపోతోంది.... ఆఖరికి వో మాదిరిగా కట్టుకుంది - అరగంట ప్రయత్నం చేసి... అద్దంలో చూసుకుంటే పెద్దరికం నమ్రతగా నిల్చుంది.. నవ్వు కూడా వచ్చింది... తలుపు తోసుకుని అన్నపూర్ణ వచ్చింది...

"ఇదేమిటే!"

నిజంగా సిగ్గు పడిపోయింది అలివేలు.

"వోస్ - అంత సిగ్గెందుకు - ఆ కట్టుకోవడమేమిటి - రా ఇలా..." అన్నపూర్ణ ఫైనల్ టచెస్ యిచ్చింది ఆ కట్టడానికి.

"చాలా బావున్నావే - చీర కట్టుకుంటే"

"మొదటిసారి చీర కట్టుకుంటే సిగ్గేస్తుందేం అక్కయ్యా?" - సంశయం తీర్చుకోవాలని అడిగింది అలివేలు.

"నీకు తెలియని పెద్దరికం - నీలో దాగింది కన్పించడం మూలంగానే"

"సరిగ్గా అడుగులు కూడా పడ్డం లేదు - పడిపోతానని భయంగా వుంది"

"అప్పుడే అలా అనుకుంటే యెలా - యీ చీరలతోనే - నీ జీవితం అంతా కొత్త దారులు తొక్కడం ప్రారంభిస్తుంది. ఇవాళ అమ్మాయిగారు, నాల్గో మజిలీ ప్రారంభించారు. ఆడవాళ్లు అడ్డ దిడ్డంగా యెగురుతూ నడవకుండా యిదో బంధం తెలుసా?...."

అలివేలు అదో మాదిరిగా అన్నపూర్ణని చూసి నవ్వేసి అంది -

"ఈ రోజు నుంచి నాలో వున్న చిలిపితనం, అల్లరీ అన్నీ పోగొట్టుకుని కొంచెం హుందాగా, యెదిగిన మనిషిగా నడుస్తున్నానని బోర్డు కట్టుకోవడం అన్నమాట..."

"ఆ" అంది.

"ఇన్ని నియమాలు వున్నాయా యీ చీరలో? అయితే అల్లరి చెయ్యకుండా అమ్మలా, నీలా వుండాలా? నేను కట్టుకోను, విప్పేస్తానీ చీర" అంది గతం అంతా అమృతమయంగా - దాని యెడబాటుని సహించలేని దానిలా వూహించుకుంటూ.

"రేపైనా కట్టుకోవాలిగా" అంది అన్నపూర్ణ - యింతలో భర్త పిలుపు వినిపించి వెళ్ళిపోతూ.

అలివేలు హాల్లోకి వచ్చింది. ఇదివరకు పరికిణీలోంచి విస విసా పడే అడుగులు

అడ్డుకుంటున్నట్టు తూచి తూచీ పడుతున్నాయి.

హాల్లో వున్న తల్లి కూతుర్ని చూసి, "ఇదేమిటే!" అంది.

"చీర" అంది నవ్వుతూ.

"పెద్దదానిలా చీరేమిటి దిష్టి కూడానూ - విప్పెయ్యి"

"పెద్దదాన్ని కానా మరి" అంది నవ్వుతూ అలివేలు.

తండ్రి అరుగు మీద కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు... ఇదే అదననుకుని వీధి గుమ్మాన్ని దాటేసింది - దాటబోయింది....!!

"ఎక్కడికే అన్నపూర్ణా?"

"నేను నాన్నా, కాలేజీకి" అంది సమాధానం వినకుండా వెళ్ళిపోతూ.

ఆయన వోసారి తేరిపార చూసి నవ్వడం ఆ అమ్మాయి చూసి వుంటే మరింత సిగ్గు పడిపోయేది.

ఇంటి దగ్గరకన్నా యెక్కువ కలకలం రేగింది కాలేజీ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో. అలివేలు అప్పుడే రోదసీ యాత్ర ముగించుకు వచ్చినట్టు మిగతా అమ్మాయిలంతా ఆమెను వింతగా చూడ్డం మొదలు పెట్టారు.

ఆఖరిని అందరూ 'హో హో' అంటూ చుట్టు ముట్టేశారు.

"అబ్బ - ఎంత అందంగా వున్నావే" - కాంతం కౌగిలించుకుంది.

చీర కట్టుకోడంలో అనుభవం వున్న అమ్మాయిలు ఆ చీరనీ, అలివేల్ని రకరకాలుగా తీర్చిదిద్దారు.

అలివేలు అంతసేపూ మౌనంగానే వుంది.

"మాట్లాడవే బొమ్మా!"

"మా అక్కయ్య చీర కట్టుకుంటే అల్లరి చెయ్యకూడదంది తెలుసా!"

"బావుంది - మీ అక్కయ్యకు పిహెచ్.డి. యివ్వచ్చు"

క్లాసులో సగం మంది విద్యార్థుల చూపులకు ఆ రోజు అలివేలు అయస్కాంతం అయింది. సముద్రంలో దారి తెలియక తిరిగే 'అతనికి' ఆమె కేవలం దిక్సూచే అయింది.

ఆ రోజు రాత్రితో ఆంధ్రాభ్యుదయ వార్షికోత్సవాలు అయిపోతాయి.... శాటిన్ ఎర్రపువ్వు బాడ్జి ధరించి అలివేలు తిరుగుతుంటే నూటికి నూరుపాళ్ళు సంధ్యా కాంతిలా, దీపశిఖలా అనిపించింది చాలామందికి. వాలంటీర్లలో అతనూ వున్నాడు... అతనిలో ఆపేక్ష వెర్రి పూవులు పూసింది... కోరికలు ఆనందాన్ని చాచుకుంటున్నాయి శరీరం నిండుగా...

ఊళ్ళోంచి వచ్చిన ఆడవాళ్ళని కంట్రోల్ చేస్తూ అలివేలు కెమిస్ట్రీ హాల్ దగ్గర నుంచుంది.

అతన్ని చూసి అతనే అనుకుంది. ఆ రోజు మొదటిసారి చీర కట్టుకున్నానని గుర్తుకు వచ్చి ఆమె కుదించుకుపోయింది....

"మీరు" అన్నాడు అతను దగ్గరగా వచ్చి.

"నేను" అంది మామలుగా.

"చీర కట్టుకుంటే చాలా బావున్నారండీ - మీరు"

"నిజమా!" అంది కొంటెగా.

"ఆ"

వెంటనే అనేసింది - "మీకేం పని లేదా? నే యెలా వుంటే మీ కెందుకు" - కోపం కూడా ఆ స్వరంలో వుంది....

"నేనూ" - అతను వూహించలేదు ఆ అమ్మాయి మాటలు.

"ప్లీజ్ - వెళ్లండి - ఇలా యెప్పుడూ మాట్లాడొద్దు" - జనంలో కలిసి పోయింది....

'ఇలా బిహేవ్ చేశానేమిటి.... నవ్వుతూనే జవాబు చెబితే పోయిందేముందింతలో....' - చీర కట్టుకున్న మూలంగా అని వుంటానని అనుకోవాలనిపించింది.

ఇంటికి వచ్చింది.... ఆలోచనలు మాత్రం అతన్ని కొంగుకు ముడివేసి కూడా తీసుకు వచ్చాయి.

వెళ్ళి అద్దం ముందు నుంచుంది.... దూరంగా బెడ్ లైట్ కాంతి గదిని నింపలేక పోతోంది.....

రెండు వెచ్చని హస్తాలు - వో బలమైన చప్టాలాంటి ఛాతీ ఆమెను కౌగిలించు కున్నాయి...

భయపడి.... వదుల్చుకుంటూ, "యెవరూ" అంది.

అతను నోరు నొక్కినా కళ్ళు బావగారిని చూపించాయి అద్దంలో.

"ఛీ - వదులు బావా - యేమిటిది?" - కంగారుగా ఖైదులోంచి బయటపడింది.....

"చీర కట్టుకుంటే నువ్వు చాలా బావున్నావు మరదలా!" అన్నాడు కొంటెగా.

"అక్కయ్యతో చెప్తాను" అంది.

ఇంతలో ఆ గదిలోకి అన్నపూర్ణ వచ్చేసింది....

"వేళాకోళంగా మంచినీళ్ళు అడిగితే, నీతో చెప్తానని బెదిరిస్తోంది మీ చెల్లాయి చూడు..." అన్నాడు వెళ్ళిపోతూ అతను.....

అన్నపూర్ణ చిన్నదేం కాదు. అందుకే గ్రహించగలిగింది. వెంటనే వూహించ గలిగింది.

"అక్కయ్యా!" - వెళ్ళి కౌగిలించుకుంది....

"యేమిటే?"

"నేను చీర కట్టుకోనే" అనేసింది - ఆ రోజు అనుభవాన్ని విప్పి చెప్పలేకా, మనసులో దాచుకోలేకా.

"ఏం? అనుభవం చెడుగా వుందనా?"

"అవునక్కయ్యా!"

అలివేలు కాలేజీలో జరిగిన సంగతి చెప్పింది. బావ సంగతి చెప్పకూడదనుకుంది. కాని జరిగింది అన్నపూర్ణే చెప్పేసింది. ఆఖరిగా అంది మరిపిస్తూ!

"చూశావా - నేను చెప్పలేదూ - హుందాగా జీవిస్తానని - మర్యాదగా బ్రతుకుతానని నిరూపించుకున్నావు రెండు చోట్ల - దీని కేమంటావు?"

తేలికపడ్డ మనస్సుతో అంది అలివేలు -

"ఇదంతా చీర ప్రభావం అంటావా?"

"కాకపోవచ్చు. కానీ, ఈ అనుభవంతో నువ్వు గుణపాఠం నేర్చుకోవచ్చు. నీ మామూలు అల్లరిని, చిలిపితనాన్ని మరిచిపోయావు. దానికి తార్కాణం యేమిటో తెలుసా? మా ఆయన చేసిన పనికి అల్లరి చేసి అగౌరవపరచలేదు.... నా దగ్గర కూడా నేను బాధ పడతానని దాచావు... అదే నిన్నటి రోజయితే అల్లరి చేసి అరిచేదానివి... కాలేజీలో కూడా ఆ అబ్బాయికి కొంటె జవాబులు చెప్పేదానివి" అంది.

నిజమే... అతని పట్ల ప్రవర్తన, బావ యెడల నిర్లిప్తత రెండూ కూడా తనకు తెలియకుండా వ్యతిరేకంగానే జరిగాయి... అదే ఆమెకు అంతవరకూ అర్థం కాలేదు.

"నాల్గో మజిలీ ఎలా మొదలయిందో చూశావా చెల్లాయ్? అందరి అనుభవాలూ ఇలాగే వుండకపోవచ్చు. కాని స్త్రీకి దక్కే గౌరవానికి, ప్రతిష్ఠకి బంగారు వన్నె తెచ్చే ఘడియలు యీ మజిలీలోనే యెదురవుతాయి......"

కొన్ని నెలలు గడిచిపోయిన తరువాత - అమ్మా, నాన్నా, అన్నపూర్ణా, పెద్దన్నయ్యా వుమ్మడిగా నవ్వుకోవడం వినిపించింది అలివేలికి. వెళ్ళి వినగా, ఆఖరి మాటలుగా "పెళ్ళి చూపులు" అనేవి ఆమెను ఢీ కొట్టాయి..... గుండె చేత్తో పట్టుకుని గప్‌చుప్‌గా మంచం మీద వాలిపోయింది అలివేలు. గోడ మీద ఫొటోలో కాన్వొకేషన్ దుస్తుల్లో వున్న అలివేలు బి.యస్సీ. అడిగింది నవ్వుతూ - "ఎవరికా పెళ్ళిచూపులు?" అని.

"ఫో, కొంటి పిల్లా!" అంది ఈ అలివేలు.

❖ ❖ ❖

"అలివేలు యెవర్ని పెళ్ళాడింది? అతన్నే పెళ్ళి చేసుకుందా? లేక ఎవర్నేనా పెళ్ళి చేసుకుందా? నాల్గో మజిలీ ఎలా సాగుతోంది?" అని రకరకాలుగా ప్రశ్నించే వారికి నేనేమీ సమాధానం చెప్పదలుచుకోలేదు... మరో మజిలీ కోసం మీరే యెదురు చూడండి. ఆ వోపికా లేకపోతే - మీకు కనిపించే జంటల్లోనే అలివేలూ, భర్తా వుంటారు... ఏ పార్కులోనో, బస్‌లోనో, సినిమా హాల్లోనో వుండి మీరు గుర్తుపడతారని మొహాలు పక్కకి తిప్పుకుని నవ్వుకుంటుంటారు. ఎగ్జిబిషన్స్‌లోనో, రవీంద్రభారతిలోనో, రసికరంజనీ సభలోనో, చుట్టాల పెళ్ళిలోనో మీకు తారసపడచ్చు. వారిని యీసారి వెంటనే అడిగెయ్యండి. మర్చేపొయ్యాను - ఇలస్ట్రేటెడ్ వీక్లీలో "వెడ్డింగ్స్" కాలమ్‌లో కూడా మీకు దర్శనమివ్వవచ్చు. అదీకాకపోతే ఆఖరి క్లూ (హా!) మీరే అయి వుండచ్చు మీరు వెదికే జంట! అప్పుడు ఆశ్చర్యం, ఆనందం కూడా పొందుతారు - ఈ దాగిన నిజాన్ని ఇంతకాలం గుర్తించలేక పోయినందుకు. ❖